

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. září 2017 **odvolání obžalovaného Ing. Pavla Š., nar. xxx**, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26.4.2017, sp. zn. 38 T 125/2016, a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 256 tr. řádu **se odvolání z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 byl obžalovaný Ing. Pavel Š. uznán vinným přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že nejméně od dubna 2014 do 30.6.2015 v domě na adrese xxx, opakovaně přes den i v nočních a brzkých ranních hodinách obtěžoval nájemníky domu, a to zejména poškozené manželky Jana R., nar. xxx, a Evu R., nar. xxx, kteří bydleli v bytě nad obžalovaným, vytvářením nadměrného hluku boucháním do stěn a stropu bytu, úmyslným spouštěním sirény např. i sedmkrát denně a alarmu ve stoupačkách domu a křikem, poškozené opakovaně osobně kontaktoval v prostorách domu a jeho okolí, častoval vulgárními nadávkami poškozeného J. R., kterému vyhrožoval fyzickým napadením, fyzickou likvidací, ztrátou zaměstnání, nejméně třikrát do zaměstnání telefonoval s výzvou, aby poškozený zanechal kouření marihuany a vytváření hluků v bytě, obžalovaný v prostorách domu zanechával písemné vzkazy hanící poškozené; jelikož obžalovaný dlouhodobě velmi intenzivně takřka denně poškozené obtěžoval hlukem, nepříjemným chováním a výhrůzkami, a to i přesto, poškozená E. R. v říjnu 2014 otěhotněla, poškození se začali obávat, aby obžalovaný se své výhrůžky nenaplnil, a proto a zároveň z důvodu, aby poškozená mohla v klidu a bez neustálého stresu způsobeného chováním obžalovaného dítě donosit a v pořádku porodit, se poškození dne 30.6.2015 z domu odstěhovali.

Za to byl odsouzen podle § 354 odst. 2 tr. zákoníku k odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 84 tr. zákoníku za podmínek uvedených v § 81 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku a zároveň

byl nad obžalovaným vysloven dohled v rozsahu stanoveném trestním zákonem. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost podrobit se kurzu zvládnutí agrese a kurzu sebeovládání, a současně zdržet se jakéhokoli kontaktu s poškozenými Janem R., nar. xxx, a Evou R., nar. xxx.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený Jan Rampas odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný.

Obžalovaný namítá, že v řízení před soudem nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je stíhán, v obžalobě označený skutek není trestným činem a nebylo prokázáno, že by skutek spáchal obžalovaný.

Obžalovaný dále uvedl, že z provedeného dokazování vyplývá, že vztahy mezi uživateli bytů v předmětném domě jsou narušeny, a to zejména hlukem a pachem z kouření marihuany. Soud bez opory v dokazování dospěl k závěru, že původcem obtěžování v domě je obžalovaný. V řízení však nebyl podle něho proveden jediný důkaz, který by prokazoval, že původcem hluku v domě je obžalovaný. Výpovědi svědků nejsou podpořeny žádným přímým důkazem a jsou pouze domněnkami. Soud nevezal v úvahu ani skutečnost, že svědci i přímo poškození za autora hluku nepovažují jen obžalovaného, ale i jeho manželku či svědka E. a jeho přítelkyni. Svědci potvrdili, že jsou obtěžováni pachem z kouření marihuany, přičemž svědkem R. byl za původce tohoto pachu označen uživatel bytu svědka E.

Obžalovaný ve svém odvolání uvedl, že naopak jsou to on a jeho manželka, kdo je vystaven nevhodnému chování ostatních obyvatel domu. Obžalovaný navrhl doplnit dokazování videozáznamy, z nichž má vyplývat, že jsou to oni, kdo jsou obtěžováni přítomností svědka E., jeho přítelkyně a svědka R. přede dveřmi bytu obžalovaného.

Soud neprovedl jediný důkaz, z něhož by bylo možno dovozovat, zda jednání obžalovaného bylo způsobilé vzbudit u poškozených R. obavu o jejich zdraví či život. Z jejich výpovědí by bylo možno dovodit, že tyto obavy začali mít ve chvíli, kdy se dozvěděli o tom, že obžalovaný má skladovat ve sklepě kanystry s benzínem a dále, že drží legálně zbraně. Pokud by měli obavy z těchto okolností (z nichž první byla smyšlená a druhou si zřejmě poškozený opatřil v policejním spise), nejsou naplněny znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování.

Obžalovaný v odvolání dále namítl, že poškození využili trestního řízení propískání důkazního materiálu pro civilní řízení, které proti obžalovanému a jeho manželce u Obvodního soudu pro Prahu 5 vedou pod sp.zn. 28 C 333/2015, když v tomto řízení R. zhusta používají jako důkazy informace získané v rámci trestního řízení. Trestní řízení nemá být zneužíváno k získávání důkazů pro civilní spor.

Protože napadl výrok o vině, napadá tak i výrok o trestu.

Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadanému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž přihlížel i k případným vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud shledal, že odvolání důvodné není.

Pokud jde o řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v řízení nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. V hlavním líčení byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obviněného/obžalovaného na obhajobu, a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nálezací soud provedl všechny dostupné důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu. Soud I. stupně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu provedené důkazy vyhodnotil. Odvolací soud neshledává ničeho, co by soudu I. stupně mohl vytknout v souvislosti s vyhodnocením provedených důkazů.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V

tomto směru lze konstatovat, že soud I. stupně dostal svému úkolu a dokazování v potřebném rozsahu provedl.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Nalézací soud se zcela správně vypořádal s jednotlivými provedenými důkazy, zcela správně je vyhodnotil, přičemž, jak bylo uvedeno výše, plně dostal požadavkům uvedeným v ustanoveních § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu. Hodnocení provedených důkazů je logické, nalézací soud se s jednotlivými konkrétními důkazy vypořádal jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu.

Co se skutkových zjištění soudu I. stupně týče, odvolací soud je považuje za dostatečnou. Odvolací soud se plně ztotožňuje s odpovídající argumentací nalézacího soudu stran jeho závěrů skutkových. Zcela správně tak vycházel z výpovědi jednak poškozených Jana R. a Evy R., ale i z výpovědí ostatních nájemníků v domě na adrese xxx, kteří výpověď poškozených potvrzují, ale rovněž správně vycházel i z výpovědí dalších osob, a to nájemníků v domě v ulici xxx, xxx, kteří vypovídali ve zcela podobném smyslu, že to byl obžalovaný (i se svou manželkou), kdo zcela zásadně narušoval soužití v domě. Soud však nevycházel toliko ze svědeckých výpovědí, ale i z důkazů dalších, zejména pak fotografií a videozáznamů, z nichž bylo naprosto zřejmé nejen vytváření opakovaného hluku různými údery, ale i spouštění zvukového signálu některého ze zabezpečovacích zařízení, ale taktéž i opakované vulgární výpady obžalovaného proti poškozeným, včetně výhrůžek. Součástí spisu jsou i úřední záznamy pracovnice státního zastupitelství, u něhož je poškozený činný, z nichž je patrné, že tam obžalovaný opakovaně telefonoval, obtěžoval a v podstatě též i vyhrožoval poškozenému. Bylo prokázáno, že obžalovaný byl srozuměn s těhotenstvím poškozené R. Předmětem řízení nebylo obtěžování pachem z kouření marihuany, na které se obžalovaný opakovaně odkazuje, že bylo způsobeno někým jiným, patrně někým z bytu uživatele E. Obžalovanému není kladeno za vinu provádění nejrůznějších schválností – jako např. vylévání oleje na vstupní dveře od bytu poškozených, rozbíjením syrových vajec tamtéž či vložení psího exkrementu do jejich schránky na dopisy. Pokud to bylo v řízení zmíněno, pouze jako domněnka, nikoli jako okolnost, která by byla obžalovanému prokázána. Z dokazování samozřejmě vyplývá, že se podobných jednání jako obžalovaný (rušení hlukem, boucháním apod.) nejspíše dopouštěla i jeho manželka (ostatně nejvýrazněji to vyplývá

z výpovědí uživatelů domu v xxx, kteří shodně vypověděli, že v okamžiku, kdy obžalovaný s manželkou přijeli na víkend do xxx, začaly problémy s hlukem a nevhodným chováním obou jmenovaných). Jednání obžalovaného bylo opakovaně předmětem přestupkových řízení. Obavy poškozených nejsou dovozovány toliko z toho, že se dozvěděli o údajném skladování benzínu ve sklepě či o faktu, že obžalovaný je držitelem zbrojního průkazu a majitelem střelných zbraní, ale z celého kontextu, z celého chování obžalovaného a jeho výhrůžek. Nálezací soud se velice podrobně s provedenými důkazy vypořádal a náležitě ve svém rozhodnutí zdůvodnil své úvahy stran prokázání skutkových zjištění.

Skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná a mají oporu v provedeném dokazování.

Správnou tak byla shledána i použitá právní kvalifikace. Rovněž i tato je náležitě odůvodněna a odvolací soud nemá, co by nad rámec uvedeného uvedl, a v podrobnostech rovněž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednání obžalovaného plně vykazuje všechny znaky skutkové podstaty žalovaného přečinu, včetně znaků kvalifikované skutkové podstaty.

Trest uložený obžalovanému nelze považovat za nepřiměřeně přísný, odpovídá všem zákonným hlediskům a byl ukládán v souladu se zákonnými zásadami. Odvolací soud se i v této části plně ztotožnil s argumentací nálezacího soudu, na niž v podrobnostech odkazuje. Trest odnětí svobody v trvání jednoho roku (v rámci trestní sazby od šesti měsíců do tří let) s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku nelze považovat za nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Nálezací soud v žádném případě nepochybil, pokud současně stanovil nad obžalovaným dohled a uložil mu přiměřenou povinnost podrobit se kurzu zvládnání agrese a kurzu sebeovládání, a současně zdržet se jakéhokoli kontaktu s poškozenými Janem R., nar. xxx, a Evou R., nar. xxx, neboť s ohledem na charakter jednání obžalovaného, délku doby, po kterou se takového jednání dopouštěl (a že to nebylo jen v xxx, ale i v xxx), a protože je to spojeno s vystupováním ve vzájemných vztazích s dalšími obyvateli domu, je taková přiměřená povinnost plně namístě.

Správným byl shledán i výrok o náhradě škody.

Odvolání obžalovaného bylo proto jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 5. září 2017

JUDr. Pavel Benda, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Martina Trantinová